

דף כו.

עין משפט א.

אה"ע סימן יג סעיף יא

יא. יז. גזרתם בין באלמנה^ל, בין בגרושה בין במזנה, ויש מקילין במזנה, ויש להקל במופקרת ע"מ שיהיה בעלה משמרה^מ.

יא. יח. אפי' נתנה בנה למינקה^ג, או גמלתו מלהניק לא תנשא, ואפי' נשבעה בפני אדם גדול המינקה כשלקחה אותו לגדלו שלא תחזור בה ג"כ לא מהני^פ.

יא. יט. מת בנה תנשא, ולא חיישינן שתהרגנו. וה"ה גמלתו בחיי בעלה, או אינה חולבת שיש לה צימוק דדים או פסק חלבה בחיי בעלה, או שנתנה^ע בנה למינקה ג' חודשים בחיי בעלה והיא לא הניקה אותו כלל תוך ג' חודשים אלו, הרי זו תנשא.

עין משפט ב.

אה"ע סימן יג סעיף יב

יב. כ. עבר ונשא מעוברת או מינקה חבירו בתוך זמן זה, מנדין עד שיוציא או^פ יברח ואז אין מנדין אותו. וכשמוציאה מוציאה בכתובה אם תתבע. ואם הוא כהן לא יחזירה, וישראל מחזירה וכותב לה כתובה

ל. המרדכי בשם גדולים.

מ. הרמ"א בשם הר"י מינץ סי' ה'.

נ. ומשמע דאף שכבר עברו ג' חודשים מיום שמסרה אותו וצמקו דדיה ממילא, מ"מ לא תנשא. דהיא גרמה כאן אחרי מיתת בעלה, לא כן גרמה לצימוק דדים בחיי בעלה. ועיין לקמן באות כ"ח.

ס. ויש חולקים בנשבעה לה המינקה שלא תחזור בה, במרדכי בהגהות בכתובות. וע"כ אם כנס לא יוציא.

ע. משמע דאפי' לא פסק חלבה, ומדברי הרא"ש משמע דבג' חודשים צומקים הדדים, וא"כ צ"ל דכוונתו דאף שהיא גרמה לצימוק הדדים ע"י שמסרה אותו ג' חודשים דאז יפסק לה החלב, מותרת להנשא. כ"כ הח"מ. ובלבד שגרמה צימוק דדיה בחיי בעלה.

פ. ומלמדים אותו לברוח רק בקידוש. ולדעת הרמב"ם דמחלק בין נשא לקידוש. כ"כ הח"מ.

אחרת ז.

יב כ"א. קידש ק, אין כופין אותו להוציא, ולא יכנוס עד הזמן, ויש שאין מחלקין בין קידש לנשא ר.

דף כו:

עין משפט א. אה"ע סימן קעח פ"ב ע"ב
ע"י לעיל דף כד. עין משפט ט.

עין משפט ב. אה"ע סימן כ פ"ב ע"ב

א. חיבק ונישק או נהנה מקירוב בשר ש של הערוה, לוקה, והרי הוא חשוד על העריות ה. ומשהערה בערוה, נהרג, בין בדרכה בין שלא כדרכה, והוא שיהיה מבן ט' שנים ומעלה, ואין צורך שיראו כמכחול בשפופרת, אלא משיראו אותם דבוקים זב"ז א.

הגה: ב. פחות מבת ג' שנים בתולותיה חוזרין, ואין ביאתה ביאה.

צ. דכתובה ראשונה נמחל שיעבודה אף דלא פרע לה כ"כ המבי"ט. וכתב הח"מ דאין דבריו ברורים דמשו"ת הרא"ש כלל כ"ד יראה דאם רוצה להחזיק הכתובה הראשונה הרשות בידה.

ק. רמב"ם וכדעת רב יוסף שם בגמ'.

ר. הרמ"א בשם רוב המורים.

ש. סנהדרין כ"ו ע"ב. ורמב"ם פ' כ"א. וכתב ה"ה דדוקא בעריות לוקה על קירוב בשר, אבל בחייבי עשה ולאויין אין מלקות על קירוב בשר. ולדעת הרמב"ן אין מלקות גם בערוה אלא בהעראה ממש. כ"כ הח"מ.

ת. חשוד על העריות. פסול לעדות, כמבואר בח"מ סי' ל"ד, ח"מ.

א. והאשה נאסרת על בעלה, ואם הוא פחות מבן ט' שנים ויום אחד אינה נאסרת, וזו הנ"מ בזמנינו דאין לנו מיתות ב"ד ולא מלקות. ולמ"ד עדי כיעור הן עדי טומאה נאסרת אפי' בפחות משיראו אותם דבוקים זב"ז. והיכא שהבועל היה אנוס לעשות עבירה פטור מדיני אדם, כ"כ ר"י בתוס' בנדה דף נ"ד, ובכ"ח, ובכה"ג האשה לא נאסרה לבעלה, דאנסוה עכו"ם להביא אותו עליה בידים. ומ"מ דעת הרמב"ם דאין אנוס לערוה, ופסק דמי שאנסוהו לתבוע עצמו בערוה, חייב מיתה בידי ב"ד, והביאור בזה הוא מכיון דאין קישוי אלא לדעת. כ"כ בח"מ.

עין משפט ג.

אה"ע סימן קעח פ"ב
עין לעיל דף כד. עין משפט ט.

עין משפט ד.ה.

אה"ע סימן ו פ"ה

ח יא. זונה היינו ב גיורת ומשוחזרת אפי' נתגיירה או נשתחררה פחות מג' שנים, הואיל ואינה בת ישראל הרי זו זונה ואסורה לכהן. וכן יבמה שבא עליה ג זר אף שהיא רק בלאו עשאה זונה. ושאר חייבי לאוין או עשה אף דשאר אינן נעשות זונה אך לדעת הרמב"ם נעשות זונה ד.

ח יב. זונה היינו גם בת ישראל שנבעלה לאדם ה שהיא אסורה לינשא לו איסור השווה לכל י כגון לכותי, עבד, ולמי שהיא אסורה לו משום ערוה. או בת ישראל שנבעלה ז לחלל אף שהיא מותרת להנשא לו.

ח יג. הבא על הנדה אף שהיא בכרת לא עשאה זונה, וכן הבא על הפנוי אף שהפקירה עצמה לא עשאה זונה ה.

עין משפט ו.

אה"ע סימן קעח פ"ב
עין לעיל דף כד. עין משפט ט.

ב. גמ' יבמות ע"א ורכבנן.

ג. עיין בב"ש ס"ק כ"א. וצ"ע דתפסי בה קידושין לחומרא וא"כ הוי ספק זונה. וטעם דיבמה עשאה זונה אף דזה רק לאו משום דגזה"כ היא דלא תפסי בה קידושין. ועיין רא"ש ותוס' דף ס"ח לגבי לאו ועשה דשאר דאין נעשית זונה, והביא השו"ע דיעה זו בשם י"א. וכתב הח"מ דאין מחלוקת ורק לענין מלקות נחלקו כ"כ הח"מ ס"ק י'. ודעת הרמב"ם דחייבי לאוין דשאר השווין בכל, עשאה זונה ודעתו של השו"ע כרמב"ם מדהביא דעת הרא"ש בשם י"א. וחייבי לאוין דשאר הם: אנוסת אביו או חלוצתו של אביו, ולר"ת אף מחזיר גרושתו אחרי שנישאת. וסוטה הוי לאו דשאר. כ"כ הח"מ בס"ק י"א מפרק החולץ דף מ"ט.

ד. והראב"ד והרא"ש, ותוס' בדף ס"א חולקים וסוברים דרק מחייבי מיתות או כריתות עשאה זונה, או מעכו"ם ועבד שאין תופסין בהם קידושין, אבל לא לאוין אפי' דשאר. מ"מ לכו"ע ביאת נתין או ממזר וגר עמון ומואב פוסלין לכהונה אבל לא עושים אותה זונה לתוס' והרא"ש וראב"ד הנ"ל. ועיין במהרש"א גיטין פ"ט ע"א ד"ה בעולה על התוס' ועיין בב"ש ס"ק ט"ז.

ה. לאפוקי נבעלה לבהמה.

ו. לאפוקי מאיסורי כהונה.

ז. מקידושין ע"ז ויבמות פ"ד במשנה ובזה גלתה תורה.

ח. מרמב"ם פ' י"ט מכיון שמותרת לו הפנוי.

עין משפט ז.

אה"ע סימן ו סע"ה ח
ע"ן לעיל עין משפט ד.ה.

עין משפט י.

אה"ע סימן כ סע"ה א
ע"ן לעיל עין משפט ב.